

PHẦN IX

Đông Giao lưỡng lự rồi bước vào nhà, cô đã chọn lựa rồi mà, và cũng không có con đường để quay lại.

Nguyễn Phương đang ngồi trước cây đàn, cô ngỡ ngàng.

- Đông Giao!

Nguyễn Phương bật dậy, cô lao ra cửa, quên cả cái chân không bình thường của mình. Cô ôm Đông Giao nghẹn ngào:

- Chị đi đâu vậy hả? Em và anh Huy tìm chị khắp nơi, rồi ba và má lớn nữa...

Đông Giao gỡ tay Nguyễn Phương ra, cô tiến về phía bà Nga, cô thản nhiên:

- Mẹ! Mẹ khỏe không?

Bà Nga bật khóc ôm Đông Giao:

- Đi đâu vậy hả con? Hoàng Huy đi tìm con đến vất vả. Nếu như con nghĩ Hoàng Huy và Nguyễn Phương trở lại, con làm rồi, không có đâu con.

Bà vuốt tóc Đông Giao:

- Về nhà đi nhen con.

Đông Giao lắc đầu:

- Con đã là vợ của người khác rồi mẹ ạ.

Bà Nga kêu lên:

- Giao!

- Con đến đây để nhờ mẹ và Nguyễn Phương chuyển lời với anh Huy: con đã làm đơn xin ly hôn, anh ấy hãy chịu ly hôn đi, vì bây giờ con đã mang thai với người.

Nguyễn Phương sững sờ:

- Tại sao chị làm lại như vậy hả chị? Từ lúc chị bỏ nhà đi, em và anh Huy luôn đi tìm chị. Ngày trước em và anh yêu nhau thật đó, nhưng khi biết anh là chồng của chị, em đã dừng tình cảm đó lại rồi.

- Em không cần nói gì cả. Chị đã chọn lựa, và dù tốt đẹp hay sai lầm, chị bằng lòng với sự lựa chọn của mình.

- Có phải người chị đang chung sống là Minh Vũ không?

Đông Giao gật đầu, cái gật đầu xác nhận, để Nguyễn Phương hiểu cô đã có một chọn lựa như thế đó.

Nguyễn Phương ứa nước mắt:

- Tại sao chị chọn Minh Vũ? Chị biết là anh ta không tốt kia mà. Thì ra để lôi kéo chị về với anh ta, anh ta dùng đủ mọi thủ đoạn. Hãy rời bỏ anh ta đi Đông Giao!

- Không! Bây giờ anh ta đã là cái phao cho chị bám vào, chị không muốn có thay đổi nào khác nữa. Chị đã chọn lựa rồi, và lựa chọn nào đi nữa cũng như thế, trái tim chị vẫn cô đơn, hoang vắng. Cứ xem chị như một kẻ nhu nhược hèn yếu đi, thích sống dựa vào kẻ khác.

- Chị bằng lòng với cuộc sống như vậy?

- Phải.

- Chị điên rồi, tại sao chị không chịu suy nghĩ: anh ta lôi kéo chị về với anh ta hoàn toàn không phải vì tình yêu?

Đông Giao cười nhẹ:

- Như thế sẽ dễ chịu hơn.

- Dễ chịu?

- Có một lúc, chị đã đọc được những dòng thơ anh Huy trong cuốn sách, toàn là nhớ nhung em và đau khổ vì em. Chị đã đau khổ và tưởng chừng như mình rơi xuống chín tầng địa ngục. Bây giờ chị không muốn nhớ những ngày đau khổ đó, chị đi nhảy đầm, uống rượu và...

Tiếng Đông Giao chìm lắng:

- Bây giờ chị thêm một thứ nữa: nghiện rượu. Không có rượu, chị ngủ không được, và khi rượu vào chị say ngất ngưỡng cũng là lúc anh ta có quyền giày vò chị, vì anh ta đã nuôi chị, cho chị một cuộc sống đầy đủ, xa hoa.

Nguyễn Phương kinh hãi, nếu quả thật như thế, cô còn nói lời nào nữa. Cô thôn thức:

- Phải chi em đừng trở về, phải chi em nên chết đi...

- Em đừng nói như vậy. Em chết hay sống, anh Huy cũng chỉ yêu có một mình em, chị biết như thế đó. Chị cứ tưởng rằng hình bóng em sẽ phai nhạt dần. Nhưng rồi em xuất hiện, một Nguyễn Phương tưởng không còn hiện hữu, chị hiểu tình cảm của anh Huy mà.

- Cho nên chị bỏ đi và trở về với Minh Vũ?

- Phải.

Nguyễn Phương ngồi chết lặng, cô biết phải nói gì đây, khi Đông Giao đã có sự lựa chọn. Một sự lựa chọn cho lòng Nguyễn Phương đau đớn. Cô thấy mình có lỗi, dù lỗi lầm ấy không phải chính cô gây ra.

Bà Nga xót xa:

- Con suy nghĩ lại đi Giao.

- Không cần đâu mẹ, con quyết định rồi. Mẹ biết tính con rồi. Và bây giờ con chỉ cần được sống yên ổn, cho đến ngày chào đón đứa con ra đời.

Bịch! Một tiếng rơi nặng nề nơi cửa. Ba người nhìn ra. Hoàng Huy đang đứng ở cửa, mắt anh đau đáu nhìn Đông Giao. Cô ốm quá. Anh bước chậm chạp vào:

- Em có biết là tất cả mọi người lo cho em và cả anh nữa.

- Cám ơn, nhưng em đã có cuộc đời của riêng em rồi.

Đông Giao đứng lên, cô hấp tấp đi ra. Huy dang tay ngăn lại.

- Chúng ta hãy nói chuyện đã!

Bình tĩnh lại, Đông Giao quay lại ghé ngòì:

- Đúng rồi. Chúng ta cần nói chuyện. Em đã trở lại với Minh Vũ, anh nên hoàn tất thủ tục ly hôn.

Huy giận dữ:

- Em có biết Minh Vũ là loại người nào không? Ăn chơi sa đọa, anh ta chỉ biết tiêu tiền chứ không biết kiếm tiền.

Đông Giao cười đau đón:

- Em cũng là loại người đó. Em không thích ở miền rừng núi khô khan, hay đúng hơn em muốn chính là em, không phải là cái bóng của người khác. Em cần một cuộc sống tiện nghi, em muốn ăn ngon mặc đẹp. Minh Vũ cho em tất cả những điều ấy. Em thích hưởng thụ.

Huy nhìn Đông Giao đăm đăm, mặt anh nhăn lại vì đau đón.

- Những lời em vừa nói là sự thật?

- Phải. Xưa nay em có làm gì ra hồn đâu. Công việc nhà vụng về, nấu ăn không ngon, không có khả năng kiếm tiền để nuôi sống bản thân mình, đó là những nguyên do để em trở lại với Minh Vũ.

Huy buông thõng hai tay. Anh đau lòng nhìn Đông Giao đi vào con đường đó. Anh cố vớt vát chút tia hy vọng cuối cùng:

- Anh không tin em là con người đó. Hãy về nhà đi em!

- Em đã có con với Minh Vũ, em muốn con em phải được sung sướng. Thôi, xem như em đã nói rõ ý mình.

Đông Giao đứng lên lạnh lùng:

- Mẹ! Con về đây. Xưa nay mẹ chỉ có một mình Nguyên Phương là con, mẹ hãy cứ sống như thế.

Đông Giao bước nhanh ra ngoài, cô đi nhanh rồi quẹo qua một góc khuất, ngòì luôn bên đường mà khóc.



- **C**ậu Vũ ơi, cậu Vũ! Dậy đi! Xưởng tàu cháy, ông chủ chết rồi...

Tiếng đập cửa kính hoảng vào lúc sáng sớm, Minh Vũ còn nằm vùi mặt trong đồng chăn ngổ ngang. Anh ta quát Đông Giao và dang chân đạp vào người cô.

- Ra ngoài xem chuyện gì vậy?

Đông Giao vội vàng ngồi dậy. Bị động, bé Trúc khóc thét lên. Minh Vũ tức mình đạp cái gối vào mặt con bé:

- Câm mồm mày lại!

Đông Giao hốt hoảng bế con bé lên, đi nhanh ra mở cửa. Người giúp việc lập cập:

- Ông chủ chết rồi cậu Vũ ơi.

Minh Vũ bật dậy như cái lò xo.

- Tại sao chết?

- Xưởng tàu cháy.

Minh Vũ ngã ngồi xuống giường. Gần đây công ty liên tiếp thất bại, tàu vận chuyển không bị bắt vì hàng lậu, cũng xảy ra đủ thứ chuyện. Đến đũa bé xét nghiệm máu, không mang máu Minh Vũ, nên không hưởng được tài sản. Rõ ràng anh ta đã làm những việc vô bổ.

Chợt anh gầm lên như con hổ dữ, lao đến tát túi bụi vào mặt, vào đầu Đông Giao.

- Khốn kiếp! Mẹ tao nói mày là thứ khắc tinh mà ta không chịu nghe.

Bị đánh, Đông Giao chỉ còn biết ôm con sát vào lòng, đầu cô cúi xuống che chở cho con.

Bé Trúc gào khóc vì bị ôm chặt, càng khiến cho cơn điên của Minh Vũ nổi lên. Nét hào hoa ăn chơi biến mất, còn lại là một tên thất phu thô lỗ.

Tên người làm ôm Minh Vũ lại.

- Cậu Vũ! Đừng đánh nữa, mau đến bệnh viện đi.

Minh Vũ nghiến răng:

- Tao mà không đi bệnh viện, mày chết với tao. Lấy cho tao cái áo.

Minh Vũ đi rồi, Đông Giao mới lồm ngồm ngồi lên. Cô vội xem xét người con. May quá, con bé không sao, chỉ có cô mặt mày bầm tím. Những trận đòn như thế này đã trở thành như... cơm bữa.

Đông Giao gục mặt lên tóc con mà khóc. Lẽ ra con không nên ra đòi Trúc ạ. Tất cả tại mẹ mà ra.

Đông Giao còn nhớ đêm kinh hoàng ấy, khi biết mình được hưởng tài sản, Minh Vũ ầm ầm trở về. Cô chưa hiểu chuyện gì, anh ta cầm cái gối to tướng đập lên mặt bé Trúc ầm mạnh xuống. Con bé kêu ằng ặc, hai chân chòi đạp giầy giũa. Đông Giao vội kéo anh ta ra. Một trận đòn như mưa phủ lên thân thể mảnh dẻ yếu đuối của cô.

“Đồ khốn kiếp, đồ báo com!” là những từ anh ta dành cho cô và bé Trúc.

Đông Giao tự hỏi mình: tại sao cô cam tâm để anh ta hành hạ mình nữa?



Công xưởng cháy, cuộc sống của Đông Giao trở thành khủng khiếp hơn. Những đồ đạc trong nhà lần lượt đi hết. Minh Vũ vẫn không dừng được cái thói tiêu tiền như nước. Người làm trong nhà nghỉ việc hết, họ có đi làm nữa cũng không có tiền trả cho họ.

Bà Phương lại luôn xem Đông Giao chính là nguyên nhân mang đến những thứ xui rủi cho gia đình. Những lúc Minh Vũ hỏi tiền là những trận lôi đình của Minh Vũ nổi dậy.

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Tại sao tôi phải như thế này chứ hả?

Minh Vũ lồng lộn như con thú bị thương. Tất cả đều ngoảnh mặt với anh ta. Đã như vậy, bà Phương không để cho anh yên.

- Mẹ nói với con rồi, không được là không được, con mang nó về nhà này mới ra cơ sự này. Nó vừa về thì bà nội chết, chưa mấy tháng, cơ sở cháy, ba mà chết. Sống làm sao đây hả?

Minh Vũ quát tướng lên:

- Mẹ có để cho yên không, mẹ nói hoài rồi được gì hả? Mẹ tài giỏi thì dựng lại công ty đi.

Quay lại thấy Đông Giao thấp thoáng phía sau, Minh Vũ điên tiết xông vào, nắm lấy Đông Giao kéo sềnh ra:

- Cô có thấy vì cô mà gia đình tôi như thế này không?

Đông Giao ứa nước mắt:

- Bộ em muốn như vậy sao?

Lại khóc! Minh Vũ như điên lên, anh ta đẩy mạnh cho Đông Giao ngã sòng soài trên nền gạch.

- Lúc nào cô cũng dùng nước mắt để đối phó với tôi. Cái nhà này sắp bị tịch biên rồi, không có chỗ ở nữa đâu.

Rồi không ghim được con điên, anh ta quậy mạnh cho chiếc ghế ngã chổng gọng.

Ầm... Ầm...

Đông Giao khóc, phía trong bé Trúc khóc thét lên. Nó đứng núp sau kẹt tủ rút cổ lại mà khóc. Đông Giao vội chạy vào với con, cô ôm chặt con bé vào lòng, một tay bịt miệng cho nó đừng khóc to lên.

Bà Phương khinh khỉnh:

- Con nổi giận với ai đây? Thôi thì con đã có vợ có con, hãy tự mình sống đi. Từ nay cuộc sống của con, con lo, mẹ đi đây.

- Mẹ bỏ con? Mẹ không có quyền bỏ con.

- Nên nhớ, năm nay con ba mươi tuổi rồi Vũ.

Bà Phương lạnh lùng nhắc va li lên đi ra xe. Căn nhà này tan nát hết rồi, những món đồ trong nhà lần lượt ra đi và cả đến căn nhà này nữa, nay mai ngân hàng cũng sẽ phát mãi.

Minh Vũ tuyệt vọng gieo mình xuống ghế. Chỉ một năm thôi, sự sản tiền bạc trôi theo dòng nước, anh ta không biết làm gì hết. Đông Giao cũng vậy. Cô ta là cái... nợ đời mà.

- Đông Giao! Ra bảo!

Chưa bao giờ Đông Giao thấy sợ Minh Vũ đến như vậy. Anh ta dễ nổi giận, và khi nổi giận như là người điên vậy, sẵn sàng tát tay cô hay quăng ném vào người cô bất cứ thứ gì.

Bé con đi ra, Đông Giao khe khẽ:

- Nếu như anh thấy em và con là gánh nặng cho anh, thì anh để em đi.

Minh Vũ quắc mắt:

- Cô sẽ trở về với thằng Huy chứ gì? Phải rồi, bây giờ tôi đã hết tiền rồi.

- Không phải anh hết tiền mà em đi, em...

- Im miệng cô lại! Tôi muốn cô đi gặp thằng Huy nói với nó, tôi cần tiền. Bao lâu nay tôi nuôi con của nó, làm thứ quà quạ nuôi con tu hú, nó phải sòng phẳng với tôi.

Đông Giao cúi đầu:

- Chuyện này... tôi không làm được đâu.

- Sao, sợ xấu mặt à?

- Lúc xưa, anh vì muốn hưởng tiền của bà nội cho nên nhất định kéo tôi về với anh, nhưng thực sự anh có xem tôi là vợ anh đâu, tôi chỉ là một thứ nô lệ

tình dục của anh. Vì con, vì cần sự êm ấm cho con tôi cam chịu, bây giờ tôi không nên là gánh nặng của anh.

- Khốn kiếp! Tao muốn mày đi gặp thằng Huy, rõ chưa?

Minh Vũ giằng mạnh bé Trúc trên tay Đông Giao.

- Mày không đi, đừng hòng tao cư xử tử tế với con bé.

Minh Vũ bồng nó đi luôn vào phòng, ném mạnh con bé lên giường, mặc cho nó ngã chổng gọng, anh ta đóng ập cửa lại.

Đông Giao đứng bên ngoài nhìn con qua cánh cửa kính, cô đau khổ nhìn con gọi mẹ khóc thét lên.

- Minh Vũ! Em lạy anh đừng cư xử tàn nhẫn với con, anh trả nó cho em đi.

Lâm lì, Minh Vũ dựng bé Trúc dậy, con bé đang sợ hãi:

- Mẹ ơi... mẹ ơi...

Bắt con bé đứng lên, con bé sợ quá, hai chân cứ như quít lại sụm xuống. Anh ta điên tiết giáng một bạt tai vào mặt nó.

- Câm cái mồm của mày lại!

Đông Giao khóc ròn:

- Minh Vũ! Em lạy anh, em làm tất cả theo ý anh mà.

Buông bé Trúc ra, Minh Vũ đi lại cửa:

- Mày chịu gặp thằng Huy?

- Em gặp, em chịu gặp.

- Được, vậy điện thoại cho nó đi.

Minh Vũ mở cửa đi ra, anh ta lôi Đông Giao đến bàn điện thoại, bấm số máy của Huy:

- Nào, gọi đi!

Đông Giao run rẩy cầm máy điện thoại.

- Alô! Hoàng Huy nghe đây.

Huy cau mày, anh nghe giống như tiếng nấc. Đã lâu lắm rồi, có hơn một năm rồi, anh và Đông Giao chia tay, sao anh bỗng linh cảm là Đông Giao gọi cho anh. Anh lặp lại:

- Hoàng Huy nghe đây... Em phải không Giao?

Đông Giao cố ngăn tiếng khóc. Minh Vũ đang nhìn cô trừng trừng, giọng cô nghèn nghẹn:

- Đông Giao đây... em muốn gặp anh được không?

Minh Vũ giật phăng điện thoại trong tay Đông Giao:

- Hoàng Huy! Mày nghe cho rõ, tao cần một trăm triệu, một trăm triệu nghe rõ chưa? Tao sẽ trả con mày lại cho mày. Con bé đó là con mày. Về Sài Gòn gặp tao.

Minh Vũ cúp máy, anh ta sảng giọng:

- Tao sẽ trả con cho nó, nếu nó có một trăm triệu cho tao. Nhưng mày đừng có hòng, mày phải ở với tao cho đến suốt đời. Đó là sự lựa chọn của mày kia mà.

Đông Giao nghiêng răng. Cô thấy căm thù anh ta. Lẽ ra cô không nên trở lại với anh ta. Cô đã có một sự chọn lựa sai lầm và cô phải trả giá bằng cả cuộc đời mình.



Cú điện thoại làm choáng váng cả đầu óc của Hoàng Huy, anh hấp tấp thay quần áo, chạy ra xe, và bây giờ là bay.

- Anh Huy!

Nguyên Phương ngạc nhiên mở cửa:

- Có việc gì mà anh về Sài Gòn nửa đêm như vậy hả?

- Đông Giao điện thoại cho anh, cô ấy bảo muốn gặp anh. Còn Minh Vũ hấn hét vào máy: đứa bé ấy là con anh và hấn đòi một trăm triệu.

Nguyên Phương sửng sốt. Đạo gần đây, Đông Giao có hay đến, cô tiêu tụy hốc hác, và lần nào cũng hỏi mượn tiền. Hai mẹ con giám giúi đưa cho cô, nhưng Đông Giao không hề nói đến đứa nhỏ, cô cũng không bao giờ cho con mình về thăm bà ngoại.

Bình tĩnh lại, Huy ngồi xuống ghế:

- Anh biết Minh Vũ đang cần tiền. Ngân hàng thúc nợ, và những kẻ trước đây từng bợ đỡ hấn bây giờ quay lưng hết. Anh muốn ngày mai em đi với anh đến nhà Minh Vũ, có được không?

- Dạ được chứ anh. Chị Đông Giao cũng là chị của em và bé Trúc dù nó là con của anh hay Minh Vũ đi nữa, nó cũng là cháu của em.

- Được rồi, anh sẽ gọi cho Minh Vũ biết, ngày mai anh sẽ đến gặp hấn.

- Anh Huy! Nếu bé Trúc là con của anh...

- Anh sẽ bắt nó lại, nếu nó là giọt máu của anh.

Huy ngã người ra sau, lòng anh đau như cắt. Đông Giao thật đáng trách, tại sao cô nữ cư xử với anh như thế? Hơn một năm qua cho dù cô không còn là vợ

anh, mối quan hệ giữa anh và Nguyên Phương cũng vẫn dừng lại ở một giới hạn.

Một đêm Huy không ngủ và gần như trắng đêm, anh ngồi đó với nỗi đau giày vò mình.

Nguyên Phương có khác gì hơn Huy. Cô nằm mở to mắt nhìn lên cao. Lỗi của cô. Tại sao định mệnh lại xui khiến hai chị em yêu một người.



Cánh cửa mở rộng cho Huy cùng đi vào với Nguyên Phương. Minh Vũ ngồi yên trên ghế. Căn nhà chỉ còn cái vỏ, ruột của nó rỗng tuếch.

Anh ta ngồi thẳng người lên, chỉ hai chiếc ghế đầu nhỏ:

- Hai người ngồi đi, bây giờ nhà tôi là như thế đó. Chỉ tại mẹ tôi nói mà tôi không nghe. “Dần Thân Ty Hợi” tứ hành xung. Tôi tuổi Thân, Đông Giao tuổi Hợi, còn con bé nó tuổi Ty. Là rắn nên nó mổ bà nội tôi chết, cho đến ba tôi rồi tôi ra nông nỗi này.

Nguyên Phương tức giận:

- Anh đừng có nói kiêu anh. Nếu anh không chen vào gia đình chúng tôi thử xem.

- Còn cô nữa, cô biết cái gì mà nói, sao không quy trách nhiệm cho cô đi.

Huy xua tay:

- Tôi muốn gặp Đông Giao và bé Trúc.

- Gượng đã! Anh có mang theo tiền không đã?

- Có.

- Tôi sẽ cho anh xem kết quả xét nghiệm máu của con bé. Tuy nhiên anh chỉ có quyền bắt con bé, nó là con anh. Còn Đông Giao, cô ấy là vợ tôi.

Nguyên Phương châm biếm:

- Anh yêu chị của tôi hay sao?

Minh Vũ lạnh lùng:

- Tôi không cho phép cô ấy rời bỏ tôi lần thứ hai.

Anh ta đẩy bì thư trên bàn đến trước mặt Huy:

- Xem đi!

Huy cầm lên mở ra xem, rồi nhìn Minh Vũ:

- Anh hãy bảo mẹ con cô ấy ra đây đi.

- Được thôi.

Anh ta lớn tiếng gọi Đông Giao. Nguyên Phương nóng nảy đi vào trong. Đông Giao đang ngồi bó gối ở một góc, cô khóc lặng lẽ.

Nguyên Phương sụp xuống, cô đau lòng nhìn cả hai mẹ con. Bé Trúc rất giống Huy, nó nhìn Nguyên Phương rồi nhủi đầu vào ngực Đông Giao. Nguyên Phương đau đớn:

- Tại sao chuyện gì chị cũng giữ kín trong lòng hết vậy chị?

Đông Giao nức lên:

- Chị không muốn xa con, nhưng mà nếu nó ở với em và anh Huy sẽ tốt hơn.

- Vậy còn chị, chị cam lòng sống với một tên điên à?

- Em đừng hỏi chị.

- Em thực sự không hiểu nỗi chị nữa. Chính chị làm cho cuộc đời đi vào ngõ cụt như ngày hôm nay.

Vuốt tóc bé Trúc, Nguyên Phương dỗ dành:

- Bé Trúc! Di bồng con nhé.

- Hông.

Nó rúc sát vào người Đông Giao, tay ôm cổ Đông Giao chặt cứng. Đông Giao dỗ dành nó:

- Con ngoan nào bé Trúc. Di Phương thương con mà. Nó nhát lắm em biết không, có lẽ tại Minh Vũ hay quát nạt và đánh nó.

- Minh Vũ đánh con bé?

- Ừ! Để buộc chị làm theo ý anh ấy.

Nguyên Phương bật khóc, cô biết Đông Giao bất hạnh, nhưng những điều Đông Giao vừa nói, quả thật là ngoài ý nghĩ của cô.

- Mình ra ngoài đi chị!

Đông Giao bế con đi ra, cô đặt con xuống và đẩy nó lại gần Huy:

- Con hãy về với ba của con đi.

- Hông.

Nó trì lại níu chân Đông Giao. Huy nhìn con. Nó giống anh. Anh muốn khóc lên vì đau đớn, vì chua xót.

Minh Vũ cất cộc tiền vào người mình:

- Bây giờ hai người hãy bồng con bé đi đi.

Anh ta nắm tay Đông Giao kéo đi vào trong.

- Cô nên đi hơn là ở lại đây cho con bé quỵên luyệ̉n cô.

Chân Đọ̄ng Giao bước theo Minh Vũ mà mắt cô nhìn lại con gái mình, nó đang giậ́y nặ́y trên tay Huy.

- Mẹ ợi... Mẹ ợi...

Tiệ̉ng con gọi mẹ xé lọ̄ng. Đọ̄ng Giao cặ́n rặ́ng bước đi. Xa mẹ con sẽ có cuộc sống tốt đẹ̣p hơn. Hãy về với ba của con!



- **C**ầm lấy tiền này đi chợ, mua cái gì cho tao ăn.

Minh Vũ đưa cho Đọ̄ng Giao tờ giậ́y bạc năm chục ngàn:

- Đi mau lên tao đang đói lắm. Nhớ mua rượu nữa đó.

Đọ̄ng Giao không cầm tiền, cô nói và mắt nhìn thẳng vào Minh Vũ:

- Anh đã có tiền rồi, vậy hãy về với mẹ anh đi.

Minh Vũ trừng mắt:

- Lại lộn xộn gì nữa đây. Tới cử rượu thì đi mua rượu đi.

- Không, tôi muốn nói chúng ta, đường ai nặ́y đi.

- Hả?

Minh Vũ quát tướng lên:

- Có nghĩa là mày giao con cho thằng Huy, nên bây giờ muốn bỏ tao đi theo nó.

- Không phải. Chúng ta chung sống với nhau nặng nề, cho nên tôi muốn đường ai nặ́y đi.

Minh Vũ chầm biệ̉m:

- Ra ngoài mày sẽ làm đượ̣c gì? Nếu không trở lại với thằng Huy, mày chỉ có đi làm điệ̉m thôi. Biệ́t khôn hãy ở lại tao nuôi.

- Không, tôi muốn đi. Tôi sẽ đi mua rượu và thức ăn cho anh xong, tôi sẽ đi.

Minh Vũ nổi xung lên, anh ta ném ngay cái ly đang cầm trên tay vào người Đọ̄ng Giao:

- Muôn đi thì mày đi. Cút mẹ mày đi, ông không cần mày nữa. Xéo!

Cái ly rơi vào người Đọ̄ng Giao rồi rớt xuống nền gạch, vỡ tan tành. Đọ̄ng Giao cố nén đau, tay cô xoa xoa lên chỗ đau, trở vào trong lặ́y va li của mình

đi. Hành trang của cô còn lại là những chiếc áo cũ bạc màu. Hai năm chung sống với Minh Vũ, cô có cảm giác như mình già đi đến cả chục tuổi.

Ra khỏi nhà Minh Vũ, Đông Giao của cảm giác như được giải thoát. Đồng thời nổi nhớ con cuộn cuộn trong lòng.

Về đâu đây?

Thùy Nhiên giật mình khi thấy Đông Giao. Cô kêu lên:

- Lại chuyện gì nữa vậy Giao?

- Em thôi Minh Vũ rồi.

Thùy Nhiên thở nhẹ:

- Phải như vậy chứ. Em xem hai năm em chung sống với anh ta, có sung sướng gì đâu. Bé Trúc đâu rồi?

- Em giao nó cho anh Huy rồi chị ạ.

- Thôi thì ở đây với chị và ba đi.

- Em ở tạm vài hôm thôi.

- Ừ, thì tùy em. Nhà tuy chật, nhưng có chỗ cho em mà.

- Chị đừng cho ai biết em ở đây. Anh có thể lui tới, em không muốn ai thương hại em cả.

- Bướng bình quá, em sẽ khổ.